

**ДОБРЕ ДОШЛИ
В ЛАГЕР
„ПИКАЧУ“**

АЛЕКС ПОЛЪН

Превод от английски Юлия Чернева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Welcome to Camp Pikachu*
Copyright © 2016 by Skyhorse Publishing, Inc.

Превод Юлия Чернева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фрицьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж 2000 бр.
ISBN 978-954-27-1856-7

ПЪРВА ГЛАВА

— Пика, Пика – изчурулика Пикачу от мястото си на рамото на Марко.

– Знам – отговори Марко, който газеше през високите треви. – Вече би трябвало да сме намерили тайна база.

Той засенчи очи с ръка и се завъртя в кръг, за да потърси сред дърветата отвъд поляната.

– Трябва да пленим знаме. Не можем да разочароваме отбор „Трико“.

– Пи-ка – съгласи се Пикачу.

Изведнъж от гората се разнесе приглушено ръмжене. Марко прилекна.

– Чу ли това? – прошепна той.

– Пик-а-ЧУ! – каза приятелят му покемонът. Пикачу винаги беше готов за битка.

Краката на Марко се разтрепериха, когато се изправи да срещне противника им. От гората изскочи дива майтиена, мощна, силна вълкохиена. От острите ѝ зъби се точеха лиги. Червените ѝ очи се втренчиха в Пикачу. Звярът изопна сребристорсивия си гръб и изръмжа.

Марко се пребори с желанието си да се обърне и да побегне. Пикачу се нуждаеше от него. Нуждаеше се от заповед от своя Тренъор.

– Пикачу, камшичен удар с опашка! – каза Марко с треперещ глас.

Пикачу връхлетя върху майтиената и я събори на земята с опашката си, която изпуснаше мълнии.

Майтиената обаче скочи и се хвърли към Пикачу. Острите ѝ зъби захапаха опашката на покемона.

Пикачу извика и се помъчи да се освободи.

– Гръмотевичен удар! – изкрещя Марко. – Направи гръмотевичен удар!

Преди Пикачу да успее да атакува, те чуха пронизителен вой. Измежду дърветата излязоха още майтиени.

Пет, шест, седем... Марко се опита да ги преброи.

– Пикачу, отстъпни! – извика той. Приятелят му веднага стана. Двамата се обърнаха и побягнаха.

Марко чуваше щракането на зъбите и ръмженето на майтиените по петите им. Усещаше горещия им дъх. Изведнъж нещо го сграбчи за крака и го задърпа назад и

надолу...

– Олеле! – изпищя Марко и се отскубна – от ръцете на Лоуган. Претърколи се от леглото и тупна на пода на бунгалото.

– Хей, извинявай! – каза Лоуган и надникна над ръба на леглото. – Опитвах се да те събудя. – Той вече беше облечен, но светлокестенявата му коса още беше разрошена от съня. – Какво сънуваше?

Марко потърка очи.

– Играехме на „Плени знамето“, но не можах да намеря нито едно скапано знаме. – Той не каза на Лоуган за майтиените. Още не. Сърцето му още тупкаше от тази част на съня.

Лоуган се засмя.

– Говориш глупости. Днес отбор „Трико“ ще плени куп знамена. Сигурен съм. – Той подскочи и победоносно обиколи малкото бунгало. – И след пленяването на безброй и едно знамена, отбор „Трико“ ще бъде на първо място! – извика Лоуган и размаха юмруци във въздуха.

Марко поклати глава. Дори рано сутринта Лоуган имаше повече енергия от всеки друг, когото познаваше. И беше луд по покемоните като Марко. Така двамата се озоваха в летния лагер „Пикачу“, където децата разиграваха приключения с покемони. Беше само втората седмица, но Марко имаше чувството, че познава

Лоуган от цяла вечност.

– Не е необходимо да пленяваме *всички* знамена – напомни той на Лоуган. – Трябва само да имаме повече от отбор „Фенекин“.

Лоуган направи гримаса при споменаването на отбора, който ги беше победил в състезанието миналата седмица.

– Нека го чуем за отбор „Трико“, който разпердуши ни отбор „Фенекин“ и тази година ще влезе в Залата на славата на лагера!

Марко вече виждаше как отборът печели статуетката Покебол и поставят снимката им във витрината, за да я гледат бъдещите лагерници. Но трябваше да започнат да побеждават в състезанията, като пленят знаме. Ами ако не можеха да намерят никакви знамена?

Сънят му се струваше съвсем реален. Докато обличаше късите си панталони и тениската на отбор „Трико“, Марко провери крака си за белези от ухапвания.

– В съня си не намерих нито едно знаме – каза той, – но цяла глутница майтиени намери мен.

– Страхотно! – възкликна Лоуган и се хвърли на леглото. – Бори ли се с тях?

Марко повдигна рамене. Знаеше, че Лоуган би се борил с майтиените – и вероятно би ги победил. Лоуган беше една година по-малък от Марко, но не се страхуваше от нищо.

– Пикачу и аз се опитахме, но... Те бяха много повече от нас. – Марко потрепери при спомена. – Искане ми се ти да беше с нас. Кой покемон щеше да използваш?

Лоуган застана на ръце и колене.

– Щях да се бия сам с тях – каза той и се престори, че се бори с въображаеми майтиени. – Покемоните се забавляват повече от Треньорите.

Марко се засмя.

– Ако ти беше покемон, знам какъв тип щеше да си. Ти определено щеше да си тревен покемон – като Трико. Коленете на Лоуган обикновено бяха изцапани в зелено от тревата. Освен това той се катереше по дърветата добре като талисмана на отбора им – покемона горски гущер Трико.

– Трико, Трико, дърво! – пошегува се Лоуган, имитирайки гласа на горския гущер покемон. – А ти какъв тип ще бъдеш?

Марко прокара пръсти през късо подстриганата си коса.

– Не знам. – Преди да продължи, той чу бързо похлопване по вратата на бунгалото.

– Момичетата са тук! – каза Лоуган и скочи.

На стъпалото стоеше Мади и държеше поднос с Покепучета – красиво, измислено име за кексчетата в лагер „Пикачу“. Подносът изглеждаше тежък за малкото момиче. Марко все още не можеше да повярва, че тя е

достатъчно голяма, за да е в лагер „Пикачу“. Мади изглеждаше пет-шестгодишна, но всъщност беше на седем. *Седем и половина*, поправи се Марко. Поне така му каза тя.

Мади издуха от челото си пепеляворусия си бретон и попита:

– Кой иска Покепухче? Пресни са от лабораторията на Професор Сикамор.

До нея пристъпи Ниша.

– Не е лаборатория, Мади, а кухня – каза тя. Ниша беше две години по-голяма от Мади и се държеше като голяма сестра.

Мади се намръщи.

– Професор Сикамор носи бяла престилка и ние смесваме продуктите като учени. Това е и лаборатория.

– Все едно – рече Марко. – На кого му пука откъде са? Ммм, вкусно. – Той протегна ръка да си вземе Покепухче с розова глазура.

– Почакай – спря го Мади и дръпна подноса далеч от него. – Лоуган, искаш ли ти да си вземеш пръв? – мило попита тя.

Лоуган се изчерви в хиляди оттенъци на червеното.

– Ами, не, благодаря – отвърна той и отстъпи крачка назад.

Марко се помъчи да не се размее. Беше едва втората седмица на лагера, но Мади вече се беше влюбила в

Лоуган. И колкото по-мило се държеше с него, толкова по-кисел беше той с нея. Лоуган гледаше кексчетата така, сякаш бяха сладкиши от кал с червеи вътре.

Марко отново посегна към Покепухчетата и този път Мади му позволи да си вземе едно. *Ако Мади беше покемон, щеше да е вълшебен тип*, помисли си той и отхапа първия зальк. Нейният любим покемон беше Суърликс, феята, която приличаше на захарен памук. Мади много обичаше сладко и винаги споделяше лакомствата си.

Ниша също протегна ръка и си взе Покепухче. Марко забеляза лейкопласт на пръста ѝ.

– Как се нарани? – попита той и посочи ръката ѝ.

– Грize си ноктите – докладва Мади.

Всичко в Ниша беше подредено и спретнато. Косата беше пригладена на тила в лъскава черна конска опашка. Лимоненозелената ѝ тениска на отбор „Трико“ беше старателно запасана в късите ѝ панталони. Но ноктите ѝ? Те обикновено бяха назъбени и изгризани до дъно.

Ниша повдигна рамене.

– Гризането на ноктите ми помага да мисля. А аз мисля много и се опитвам да измисля добро оборудване за нашата игра днес.

– Като на Клемонт? – попита Лоуган. – Като във филмчетата с покемони?

Марко се засмя. В анимационните филмчета Клемонт, приятелят на Аш, наистина беше умен, но изобретенията му винаги се чупеха или взривяваха.

– По-добро от това на Клемонт – отговори Ниша. – Изобретенията на Клемонт обикновено не работят. Моите ще работят.

– Това означава ли, че ти хрумна хубава идея? – попита Мади и избърса глазурата от брадичката си.

Ниша кимна. Очите ѝ блестяха.

– Е, къде е? – попита Лоуган и я огледа от главата до петите, сякаш тя криеше оборудването в джобовете си.

– Тихо – прошепна Ниша и погледна към бунгалото зад нея. – В нашата тайна база. Елате, ще ви го покажа.

Мади тръгна след нея, но подносът с Покепухчета се заклати в ръцете ѝ.

– Почакай! – извика тя. – Това е твърде тежко. Трябва да ги сложа в нещо.

Марко огледа бунгалото и погледът му се спря на кутия от обувки върху бюрото.

– Може да я използваш – каза той. Вътре имаше курабии от дома. – *Не изтраяха дълго*, помисли си Малко и изтръска трохите от дъното.

Мади понечи да внесе подноса в бунгалото, но Лоуган вдигна ръка.

– Забранено е момичета да влизат в бунгалата на момчетата.

И на момчетата не позволяваха да влизат в бунгалата на момичетата. Това бяха правила на лагера „Пикачу“, не на Лоуган. Марко обаче забеляза, че Лоуган ги наложи бързо, особено за Мади.

– Аз ще ти внеса – каза Марко и взе подноса.

След като той сложи и последното кексче в кутията, Ниша поведе отбор „Трико“ към гората. Те минаха покрай бунгалата на другите момчета, които бяха скупчени около бунгалата на възпитателите, и после покрай столовата. Ниша се обърна да провери приятелите си. Гризеше нервно нокътя си.

– Хей, може да изобретиш начин да престанеш да гризеш ноктите си – предложи Лоуган.

Всички се засмяха – освен Ниша. Изражението ѝ беше каменно.

Тя вече мисли как да спечели пленено знаме, помисли си Марко. Искаше му се на него да му хрумне някоя страхотна идея. Как да се погрижи да плени едно-две знамена? Умът му сякаш изключи. Никакви идеи. Нула. Нищо.

Групата тръгна по горската пътека. Високите треви докоснаха краката на Марко. Той изведнъж си спомни кошмара и се завъртя да претърси храстите за майтиени.

Не бъди плашлива котка! – упрекна се Марко. – *Онова беше само сън.* В тези гори нямаше майтиени. Ами

другата част от съня? Тази част все още можеше да се сбъдне. Днес можеше да не плени нито едно знаме.

Той отново се запитва: *Ще разочаровам ли приятелите си?*

Стомахът му се сви, докато вървеше след тях към тайната база.

Тази книга не е оторизирана или спонсорирана от The Pokémon Company International, Nintendo, Nintendo/Creatures Inc., или човек или общност, притежаващи или контролиращи авторските права върху героите, наименованията, търговската марка или копирайта, свързани с Pokémon.